

WEEK-OVERPEINZINGEN

Dank.

Ik ben veel dank verschuldigd aan een lezer van dit blad, die aan den Hoofdredacteur schreef, dat mijn „Tusschen de regels” van enkele weken geleden bij hem de herinnering wakker geroepen had aan wat Prof. Gunning eens zei, op een cursus bij hem aan huis, dat n.l. de Evangelisten, Johannes vooral, kwistig kleine tusschenzinnen strooien in hun geschriften en dat deze tusschenzinnen waard zijn verzameld te worden, omdat ze dikwijls vol bijzondere schoonheid zijn. Deze lezer herinnerde er aan, dat Prof. Gunning eens gewezen had op wat Johannes schrijft aangaande Maria. Ik sloeg de betreffende plaats in mijn Bijbel op en vond er stof voor een nieuwe „Tusschen de regels.” De uitwerking is dus van mij afkomstig, maar de suggestie dank ik aan Prof. Gunning, die zoo nog blijkt te leven, al is hij lang geleden gestorven.

Tusschen de regels (IV). Het doorgeven van een goed gerucht.

Johannes maakt zich gereed, in hoofdstuk elf van zijn Evangelie, het verhaal mee te deelen over Lazarus, die ziek was en stierf, en over de ontzaglijke droefheid die dat sterfgeval meebracht voor zijn beide zusters, Martha en Maria. Hij begint zijn relaas met de mededeeling, dat een zeker man krank was, genaamd Lazarus van Bethanië, „uit het vlek van Maria en haar zuster Martha.” Als hij dat geschreven heeft, zit hij even stil. Hij gaat niet aanstonds verder met schrijven. Ik zie hem het hoofd oplichten, staren in de verte, alsof hij zijn geheugen raadpleegt. Hij ziet in gedachten iets vóór zich. Hij ziet: een maaltijd, die voor Jezus werd aangericht. Martha diende. Maar Maria, met haar hart vol liefde voor Jezus, was verschenen met een pond onvervalschten nardus en had dien uitgegoten over de voeten van Jezus.

Nu wil Johannes graag het verhaal over Lazarus iets precisieren; zeggen wie hij was; tot welken kring hij behoorde. Twee wegen stonden open voor hem: hij kon Lazarus' verwantschap aan Martha noemen en iets over Martha medeelen. Maar dat zou dan, waarschijnlijk, niet veel goeds zijn geworden. Waarom zou hij dat doen? Waarom zou hij een kwaad gerucht verspreiden over Martha en nog eens herinneren aan haar groote fout, om zich over de vele dingen meer te verontrusten en te bekommeren dan over het „ééne” noodige? Neen, dat doet hij niet. Hij gaat Martha voorbij. En hij schrijft iets over Maria. Iets dat haar eert. Iets heel moois van haar. Iets dat haar zet in de rij van de groote liefhebbers van den Heere. „Maria nu,” schrijft hij, na de haakjes geopend te hebben, „was degene die den Heere gezalfd heeft met zalf, en Zijn voeten afgedroogd heeft met haar haren.” Dan sluit hij de haakjes weer dicht. Daar staat Maria opeens weer vóór ons, in het licht van haar mooie daad. Zij beweegt zich, voor ons oog, in een glans van goud.

Maar wat een licht verspreidt deze kleine tusschenzin over het hart van Johannes. Het moet toch wel een goed en vroom man zijn geweest, die zóó kon doen! Hij laat geen gelegenheid voorbijgaan om een goed gerucht te verspreiden over een ander. De menschen zouden later eens kunnen vragen bij zichzelf: „wie was die Maria, wier broeder krank was?” „Laat mij het u zeggen,” schrijft Johannes lang te voren, „deze vrouw is Maria. . . . ge herinnert u nog wel, de Maria van de zalfolie. . . . de Maria, die zóó'n groote liefde had, dat ze met alle conventies van haar volk brak, en met haar haren Jezus' voeten afdroogde.” Een man, die behoefte eraan heeft, tusschen twee haakjes zoo iets mee te deelen, is, geloof ik, een echte heilige, door de genade van Jezus Christus, onzen Heere.

Een goed gerucht doorgeven!

Als ik dit schrijf, denk ik aan juist het tegenovergestelde. „Het opnemen van een kwaad gerucht.” Wij danken deze onvergelykelijk schilderachtige uitdrukking aan een van de psalmisten. Hij gebruikt een beeld; en het beeld is dit: Een man loopt op den weg te wandelen. Zooals een ander iets vindt op den weg, laat ons zeggen, een geldstuk, en

het opraapt en straks aan anderen doorgeeft, zoo neemt die man een kwaad gerucht op, dat hij, toevallig, op straat ontmoette. Iemand vertelt hem iets kwaads over een ander; en nu neemt hij dat kwade gerucht op. Ach, wil de psalmist zeggen, had hij dat maar niet gedaan. Had hij het gerucht maar laten liggen, waar het thuishoort, in het slijk, in het stof. Dan zou het daar spoedig door de voeten van de voorbijgangers stuk-getreden zijn en tot stof zijn vergaan. Maar, helaas, die man nam het op, gaf het dóór, zorgde voor verspreiding.

Het zou voor Johannes makkelijk geweest zijn, in zijn historische omljsting van de geschiedenis over Lazarus' dood, iets minder goeds over Martha te zeggen. Hoevelen zouden die gelegenheid aangegrepen hebben. Maar Johannes keert zich niet tot Martha; hij wendt zich tot Maria. Op haar past hij toe, wat iemand eens genoemd heeft, de „vriendelijke kunst van waardeeren.” Hij waardeert haar, en maakt, dat anderen haar ook waardeeren. Hebt gij er ooit over nagedacht, hoe groot Johannes door deze daad is geweest en hoeveel gelukkige gevolgen zijn daad voor hem zelf gehad heeft? Onwetend, en zonder daaraan te denken, is hij de eerste geworden, die gevolg gaf aan Jezus' woord, gesproken over Maria: „Voorwaar zeg Ik u, alwaar dit Evangelie gepredikt zal worden in de geheele wereld, daar zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden over hetgeen zij gedaan heeft.” Johannes is de eerste geweest in de rij dergenen, die dit woord van Christus mochten vervullen. Dit is het goede gerucht dat zij verspreiden mogen over den man, die over Maria een goed gerucht heeft verspreid.

A. G. Barkey Wolf

FIGUREN RONDONOM KONINGIN WILHELMINA

Prinses Juliana

„De uitgestelde hoop krenkt het hart, maar de begeerte die komt, is een boom des levens.”

Dit woord der Heilige Schrift is ten volle bewaarheid geworden bij de geboorte van Prinses Juliana.

Scheen het enkele jaren achtereen, alsof God den kinderzeggen aan het huwelijk van Koningin Wilhelmina zou onthouden, te grooter was de vreugde en dankbaarheid, toen toch eindelijk de lang gekoesterde wensch in vervulling ging en er een Oranje-Prinses werd geboren. „Ik ben toch zoo hartelijk verheugd,” zoo drukte Prins Hendrik de blijdschap, die zijn hart vervulde, uit tegen de ministers Nelissen en De Marees van Swinderen en wethouder H. de Wilde, bij de geboorte-aangifte. Eenzelfde dankbaarheid vervulde het hart van Moeder en Grootmoeder.

En niet minder groot was de vreugde en de dankbaarheid bij ons volk. In het gansche land werden dankstonden gehouden en één daarvan werd geëindigd met het volgende gebed:

„Koning der koningen! Wilt Gij het dierbaar Kind, de Vorstelijke Spruyte, zegenen. Het leve gezegend en zij ten zegen. Het worde behouden door het geloof in Jezus Christus. Het worde geheiligd door Uwen Geest. Het worde een eere der Gemeente, een sieraad van ons Vorstenhuis, een voorbeeld voor het volk, en eenmaal een gekroonde in den hemel. Maak Gij daartoe genadig dit, als wij allen, in zonden ontvangen en geboren Kind, tot een kind van U.”

Dit gebed bleef — Gode zij dank — niet onverhoord. Prinses Juliana groeide op tot een sieraad van ons Vorstenhuis en een voorbeeld voor ons volk.

Hadden wij haar bij haar geboorte reeds lief, omdat zij de dochter was van onze geliefde Koningin, bij het opgroeien werd die liefde inniger en dieper, om haars persoons wil.

„Zonneschijntje” noemde de Koningin haar dochttertje in de eerste jaren, en dat wás ze en dat bleef ze. Wanneer wij met een paar woorden onze Prinses zouden mogen typeeren, zouden wij haar willen noemen „een Prinses met een hart.”

Geheel in de lijn van haar hoogvereerde Grootmoeder, voelt de Prinses zich steeds aangetrokken tot wat zucht onder het leed des levens.

Als zij haar studie te Leiden heeft voltooid en Katwijk, waar zij een paar jaar woonde, gaat verlaten, weet zij niet beter te doen dan aan de bevolking een monument te schenken, dat de herinnering moet levendig houden aan de in oorlogstijd omgekomen Katwijksche visschers. Prinses Juliana is het, die, als de crisis haar grijpparmen begint uit te steken, het initiatief neemt tot de oprichting van een crisis-comité, dat verscheidene jaren lang zoo uitnemend werk deed en zooveel leed verzachtte.

Ook voor „Kunst in nood” sprong zij in de bres, en als haar Vader is overleden, aarzelt zij geen oogenblik, zijn taak als voorzitter van het Nederlandsche Roode Kruis op zich te nemen.

En dit alles gaat bij Prinses Juliana geheel vanzelf; niets is er te bespeuren van een zoeken naar populariteit.

In dat opzicht gelijkt zij geheel op onze Koningin, die ook nimmer zich liet leiden door de zucht naar de volks-gunst, maar al haar daden liet beheerschen door haar plichtsgevoel.

Maar juist door dit ongedwongen optreden, en dit medeleven met wat in druk verkeert, heeft Prinses Juliana zich zulk een groote plaats veroverd in het hart van ons volk.

Eenvoud en soberheid dingen bij onze Prinses telkens om den voorrang. Men zag het bij haar verloving. Zij stond er op, dat haar huwelijk op het stadhuis werd voltrokken, net als van ieder ander, en zoodra er in haar hart een blijde hoop leefde op een gelukkige gebeurtenis, wilde zij zelf dit aan ons volk bekend maken en deed zij het op een wijze zóó ongekunsteld en tevens zóó teer, dat Nederland er stil van werd.

Werkelijk, Prinses Juliana is een voorbeeld voor haar volk. Ook hierin, dat zij telkens een weldadig aandoende piëteit aan den dag legt. Haar huwelijk wil zij ingezegend zien door den oud-hofprediker Ds Welter. Aan den morgen van haar trouwdag wordt namens haar een krans gelegd in den Delftschen grafkelder bij de laatste rustplaats van haar zoo beminden Vader, en aan den avond van dien dag legt zij zelf een tuil bloemen neer aan den voet van het monument van Koningin Emma in Den Haag.

En als onze Prinses zelf moeder is geworden en de hoogste vrouwenweelde smaakt, ontwijkt zij ook hier haar plichten niet, maar zorgt zij persoonlijk voor haar kindje, net als iedere andere moeder doet.

Veel heeft ons volk nu reeds aan Prinses Juliana te danken, maar niet minder is zij voor onze Koningin een zegen van den hemel geweest.

Bij het meerderjarig worden van de Prinses, zeide de Koningin het zoo treffend: „Zij het U gegeven, altijd weer te vinden die diepere eenheid, die alle menschen samenbindt, die gij steeds gezocht hebt, en te leeren anderen en U zelve te begrijpen en U in te leven in het tijdperk dat vóór U ligt; U zóó het vertrouwen waardig te maken van Uw tijdgenooten en bovenal van ons dierbaar volk, aan welks geluk en welzijn ge eenmaal geroepen zult zijn, Uw beste gaven en krachten te wijden.

„Wij weten zeer goed, geliefd kind, dat gij dat alles niet in eigen kracht alleen zult beproeven; het is daarom,

dat wij U met heel Uw toekomst met ootmoed en met ontroering in het hart, doch met groote blijdschap en vertrouwen, leggen in die Vaderhand, die Uw jonge leven tot hier toe zoo liefdevol bewaard heeft.”

Gelukkig land, waar een Vorstin zóó de Kroonprinses toespreekt!

Na het verscheiden van Koningin Emma en Prins Hendrik, werd de band tusschen Moeder en Dochter — zoo mogelijk — nog inniger. Prinses Juliana vergezelde Haar Moeder op al haar reizen, en dat onze Koningin de zware slagen, die haar Huis na elkander troffen, zoo kloek en berustend heeft kunnen dragen, is naast God voor een groot deel aan Prinses Juliana te danken.

Bracht Prinses Juliana's huwelijk eenerzijds een zekere scheiding, anderzijds werd dit huwelijk voor de Koningin een bron van rijk genot en heerlijke levensvervulling. De kroon hierop werd gezet, toen God de gebeden van duizenden verhoorde en dit huwelijk zegende met de gelukkige geboorte van Prinses Beatrix.

In het jaar van haar regeeringsjubileum mocht onze Koningin Grootmoeder worden en opende zich — onder de gunste Gods — een rijk verschiet voor Nederland en Oranje.

P. DE ZEEUW JG21

